

φοξάδερφοι οί, Σῦρ. ἀδερφοξάδερφος ό, Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) ἀδιρφουξάδιρφους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια πληθ. τοῦ ἀδέρφι καὶ ξαδέρφι.

1) Οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἐξάδελφοι ὁμοῦ Ἄνδρ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἄργ. Μάν. κ. ἄ.) Στερελλ. (Τριχων.) Σῦρ. κ. ἄ.: *Αὐτοὶ ὅλοι ποῦ βλέπεις εἶναι ἀδερφοξάδερφα Σῦρ. Τὸν ξουμουλογήθηκι 'ς τ' ἀδιρφουξάδιρφά του (ἐκ παραδ.) Τριχων. || Ἄσμ.*

Σὰ θές, κυρά, νὰ μὴ περνῶ ἀπὸ τὴ γειτονιά σου, βάλε νὰ μὲ σκοτώσουνε τ' ἀδερφοξάδερφά σου Μάν.

Λάβ' ἢ νύφη κ' ἢ γενεά τση καὶ τ' ἀδερφοξάδερφά τση

Κεφαλλ. 2) Ἐνικ., πλησιέστατος συγγενής, συνήθως εἰρων. προκειμένου περὶ σχέσεων, ἐξ ὧν πηγάζουν ὑπόνοιαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.): *Ἀδερφοξάδερφο τὸν ἔεις, μωρή, καὶ τὸνε βάνεις μέσα; Κρήτ. Πβ. ξάδερφος.*

ἀδερφοπαίδι τό, ἀδελφοπαίδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀδελφοπαῖδ' Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀδερφοπαίδι Κρήτ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀδιρφουπαῖδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Πληθ. ἀδερφόπαιδα Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀδερφός καὶ παιδί. Πβ. μεταγν. οὖς. ἀδελφόπαις.

1) Τὸ τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνεψιός, ἀρχ. ἀδελφιδούς Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδερφιδερός. 2) Πληθ., οἱ πρῶτοι ἐξάδελφοι, τὰ τέκνα τῶν ἀδελφῶν ἐν σχέσει πρὸς ἄλληλα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἐγὼ τδ' εἰς ἀδελφοπαῖδᾶ εἴμεστηνε Ὁφ. Σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνικ. ὁ πρῶτος ἐξάδελφος Πόντ. (Σάντ.) Πβ. ἀδερφοκόριτσο 2.*

ἀδερφοποιτός ό, ἀδελφοποιτός Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σκιάθ. ἀδερφοποιτός Ἡπ. Ἰων. (Σόκ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Τρίκκ. Λακων.) ἀδερφοποιτός Παξ. ἀδερφοποιτός Ἡπ. ἀδερφοποιτός Θεσσ. (Ἀλμυρ.) ἀδερφοποιτός Κρήτ. (Βιάνν.) ἀδερφοποιτός Κρήτ. ἀδιρφουποιτός Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Ἀνασελ. κ. ἄ.) ἀδιρφουποιτός Μακεδ. (Σισάν. κ. ἄ.) ἀδιρφουποιτός Σάμ. ἀδιρφουποιτός Θράκ. (Μάδυτ.) ἀδιρφουποιτός Β.Εὔβ. ἀδιρφουποιτός Θεσσ. (Πήλ.) ἀδιρφουποιτός Θράκ. ἀδερφοποιτός Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. ἀδερφοποιτός Λυκ. (Λιβύσσ.) ἄδερφοποιτός Νάξ. Θηλ. ἀδιρφουπιτέδα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδιρφουπιτίνα Εὔβ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀδελφοποιητός. Ὁ τύπ. ἀδελφοποιτός καὶ ἐν Χρον. Μορ. Η 3936 (ἔκδ. JSchmitt) «τότε σὲ κάμνει σύντεκνον ἢ ἀδελφοποιτόν του». Ὁ τύπ. ἀδερφοποιτός ἐκ τοῦ ἀδερφοποιτός κατ' ἀνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 208.

1) Ὁ διὰ θρησκευτικῆς τελετῆς συνδεόμενος πρὸς ἄλλον δι' ἱερᾶς καὶ ἀρρήκτου φιλίας ἐπισφραγιζομένης δι' ἐνόρκου ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου διαβεβαιώσεως τῶν ἀδελφοποιουμένων, ὅτι θὰ βοηθοῦν ἀλλήλους ἐν πολέμῳ καὶ ἐν κινδύνῳ καὶ θὰ δεικνύουν καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ ἀμοιβαίαν πίστιν, ἀφοσίωσιν καὶ προστασίαν. Ἡ ἀδελφοποιία ἐτελεῖτο συνήθως, παρούσης ἐνίστε καὶ μικρᾶς παρθένου, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἀδελφοποιουμένων ἀνταλλαγῆς τῶν ἑαυτῶν ὄπλων ἢ τῶν

χιτώνων ἢ διὰ τῆς ἀναμείξεως τοῦ ἑαυτῶν αἵματος (δι' ἀμυχῆς γινομένης εἰς τι μέρος τοῦ σώματος) καὶ δι' ἀσπασμοῦ ἀλλήλων ἀπαγγελλόντων τὴν ἐξῆς φράσιν: «Ἡ ζωὴ σου εἶναι ζωὴ μου καὶ ἡ ψυχὴ σου ψυχὴ μου». (πλείονα ἰδ. παρὰ ΚΡάλλη ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 3 (1906/7) 293 κέξ. Ἰδ. καὶ Μ. Ἐγκυκλ. ἐν λ. ἀδελφοποιία) πολλαχ.: Ἄσμ.

Ἦν τὸν αἰ - Γεώργι δέκανε νὰ κάμουν ὀμιλία καὶ ἀδερφοποιτοὶ γιγέκανε μέσα 'ς τὴν ἐκκλησίαν Κρήτ.

Βούηθα μου, σκύλλ' ἀδερφοποιτέ, καὶ ὁ Τοῦρκος θὰ μὲ φάη αὐτόθι.

Τὸν εἶχα ἀδερφοποιτό, τὸν εἶχα πρῶτο φίλο

Ἡπ. Συνών. βλάμης, μπράτιμος, σταυραδέρφι, σταυραδερός. Πβ. ἀδαμασίτσα. 2) Φίλος λίαν στενός ὡς ἀδελφός Θράκ. (Μάδυτ.) Κάσ. Κρήτ. Νάξ. Παξ. κ. ἄ.: *Εἶναι οἱ δυὸ τους ἀδερφοποιτοὶ Κεφαλλ. Γνωριστήκανε 'ς τὴν ξενιτεῖα καὶ γιγέκανε ἀδερφοποιτοὶ Παξ. Οἱ δασκάλ' δὲν πρέπ' νὰ μαλώνουν, γιατί εἶναι ἀδριφουπιτοὶ Μάδυτ. Ἐ, ἀδερφοποιτέ! (προσφώνησις πρὸς γνωστὸν καὶ οἰκεῖον) Κεφαλλ. Ἐ, ἀδερφοποιτέ! (προσφώνησις φιλικὴ πρὸς ἄγνωστον) Κρήτ. Συνών. βλάμης, σταυραδέρφι. Πβ. ἀδερφός, ἀνθρωποιτός, κουμπάρος, φίλος. || Ἄσμ.*

Ἡβγήκε κ' ἐχαιρέτησε ἄδερφοποιτοὶ καὶ ξένοι

Νάξ. β) Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν χαρακτήρα, τὰ αὐτὰ φυσικά γνωρίσματα πρὸς τινὰ ἄλλον Θεσσ. (Ἀλμυρ.): *Ὅπως ἐγὼ λυποῦμαι νὰ ξοδέψω, εἶσι καὶ ἡ δασκάλα σου, παιδί μου, εἶναι ἀδερφοποιτή μου.* 3) Ὁ ἄγνωστος, ὃν συναντῶσα ἢ στεῖρα γυνὴ ἢ τῆς ὁποίας τὰ τέκνα ἀποθνήσκουν, ἐναγκαλίζεται καὶ μεταβαίνει μετ' αὐτοῦ νὰ ἀκούσῃ εὐχὴν τοῦ ἱερέως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα ἢ νὰ μὴ ἀποθνήσκουν τὰ ὑπ' αὐτῆς γεννώμενα Κάρπ. 4) Φίλος ἢ συγγενὴς τοῦ γαμβροῦ ἢ τῆς νύμφης κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἱστάμενος παρὰ τοὺς νυμφίους καὶ συνοδεύων τὸν γαμβρόν, παρὰνυμφος Εὔβ. (Χαλκ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Ἰων. (Σόκ.) κ. ἄ.: *Θανὰ εἴμ' ἀδιρφουπιτός 'ς τὴν χαρά σ' Ζαγόρ. || Ἄσμ.*

Καὶ σσεῖτ καὶ τὰ φτερούγια της | καὶ πέφτουν τὰ λουλούδια της, ποῦ τὰ μαζώνουν ἄρχοντες | καὶ κάνουν τὸ ροδόσταμο καὶ ραίνουν νύφη καὶ γαμπρό, | κουμπάρο καὶ ἀδερφοποιτό

Σόκ. Συνών. βλάμης, μπράτιμος, παραγαμπρός.

β) Θηλ., κόρη μικρά, ἥτις κατὰ τὴν μετάβασιν τῆς νύμφης ἐκ τῆς πατρικῆς εἰς τὴν συζυγικὴν ἐστὶαν προπορεύεται αὐτῆς κρατοῦσα κλάδον ἐστεφανωμένον δι' ἐρίων ἢ μετὰξῆς Μακεδ. (Σισάν.) γ) Θηλ. πληθ., νεάνιδες ζυμώνουσαι τὴν ζύμην πρὸ τοῦ γάμου πρὸς κατασκευὴν μεγάλου ἄρτου λεγομένου *μπογάτσα*, ὅστις μετ' ἄλλων δώρων στέλλεται εἰς τὴν νύμφην Μακεδ. (Ἀνασελ.) δ) Ἄρρεν παιδίον κοσκινίζον τὸ διὰ τὰ προζύμια τοῦ γάμου ἀναγκαιοῦν ἄλευρον Μακεδ. (Ἀνασελ.) ε) Πληθ., οἱ τιμητικῶς ὑπηρετοῦντες κατὰ τὸν γάμον, δηλ. κομίζοντες φαγητὰ εἰς τοὺς κεκλημένους, φροντίζοντες περὶ τῆς ἐκ συγγενικῶν οἰκῶν προμηθείας τῶν διὰ τὸν γάμον ἀναγκαιομένων σκευῶν καὶ ἐπίπλων κττ. Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀδερφοποιτοσύνη ἡ, ἀμάρι. ἀδερφοποιτοσύνη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀδερφοποιτός.

1) Ἀδελφοποιία: *Αὐτοὶ εἶχαν ἀδερφοποιτοσύνη.* 2) Φιλία στενὴ, ἀδελφική.

